

Sekira in med (18.1.1997)

Skrita pod stropom Ljubljane
sva srebala razlito meglo.
Zleknjena v eno sva zmedla hobotnico,
da je drhtela z nama.

Odprl sem vrata, da bi dajal
pa si mi dajala še več sebe
in so moje ustnice drseče pile tvojo toploto.
Čutenje tvoje ljubezni sije skozi mene
in prižiga kresnice neba v noči teme.

Napel bom tanko mrežo nad breznom pozabe,
nanjo bom nanizal trenutke najine neskončnosti,
ki me vračajo k tebi, v svileno naročje omame.

Vse moje misli so začinjene z mislijo nate,
ki kodra zrcalno gladino duše,
ko blodim in čakam in upam...

Kdo bo na koncu potegnil sekiro iz medu?